

Andrew Keen.

The Cult of the Amateur: How Today's Internet is Killing Our Culture.
Nicholas Brealey Publishing, 2007. ISBN 9781857883930.

Drs. Bart van der Meij, management consultant, Ordina Public Management Consulting.
Groningen.

Schuivende virtuele panelen: wie mag ik het woord geven?

Eindelijk heb ik een boek gevonden waarvan de schrijver *niet* enthousiast is over de ontwikkelingen op het internet, terwijl ik omgeven wordt door informatiespecialisten en kenniswerkers die zweren bij de nieuwe mogelijkheden in hun communities en weblogs. Niet dat ik de mening van Andrew Keen onderschrijf, maar zijn boek helpt in ieder geval bij het scherp voeren van de discussie over de toegevoegde waarde van Web 2.0 voor onze samenleving.

In zijn boek beschrijft Keen, een voormalig webondernemer en internetjournalist, de teloorgang van onze cultuur als gevolg van de toenemende publicaties van amateurs op het web. Niet alleen bestrijdt hij de kwaliteit van publicaties zoals Wikipedia, maar hij trekt als een ware Don Quichote van leer tegen de windmolens van de burgerjournalistiek op weblogs en gemanipuleerde filmpjes op YouTube. Keen is van mening dat de door amateurs gepubliceerde content de mogelijkheden van de kwaliteitsmedia ondermijnt door teruglopende abonnements- en advertentie-inkomsten in die branche, terwijl van een weblog nog nooit iemand rijk is geworden. Dit proces doet volgens de auteur tekort aan de jarenlange investering van de professionele nieuwsgaarders in opleiding en ervaring. Hij blijft zijn mantra hoofdstuk na hoofdstuk herhalen, zonder echt concreet te worden in zowel probleem als oplossing.

Het is interessant om te lezen dat journalisten als Joris Luyendijk juist beschrijven dat ook de traditionele kwaliteitsmedia de boel bedonderen door selectief en gekleurd nieuws aan te bieden. De discussie wordt in Nederland op dat gebied heftig gevoerd over de rode kleur van de publieke omroep. Naar mijn mening leveren de amateurs op het web daarom wel degelijk een bijdrage aan een grotere verspreiding van andere meningen en feiten in niches en als zodanig tot een grotere democratisering van het nieuws.

In de afgelopen weken ben ik verschillende malen tegen andere beelden van Web 2.0 in dit kader aangelopen. Zo werd ik via Twitter gewezen op een filmpje met een presentatie van Montemagno, waarin deze Italiaan de bezwaren tegen Web 2.0 onder meer vergelijkt met de komst van de spoorweg in de 19de eeuw: het legt nieuwe verbindingen tussen mensen, maar ook toen was er al weerstand tegen het kunnen ontmoeten

van vreemde, enge mensen in de grote stad. Zelf moest ik denken aan de uitvinding van de atoombom: toen we de techniek hadden uitgevonden, kwamen we in een moreel dilemma over het gebruik ervan.

Op het Jaarcongres van de branchevereniging van informatiespecialisten, NVB, was er vanuit het middelbaar onderwijs aandacht voor het gebruik van internet door leerlingen. Scholen leren hen voornamelijk op een verantwoorde manier informatie te verzamelen en interpreteren. Een school die beweert voor te lopen in dit type onderwijs moet echter toegeven dat de leerlingen *niet* wordt bijgebracht hoe ze zelf informatie kunnen publiceren op het net en hoe ze hiermee verantwoord kunnen omgaan.

Door eigen toedoen raak ik vervolgens verzeild in een discussie met Remco Kouwenhoven, oud-wethouder van Groningen, over het ontbreken van business drivers bij de overheid voor het gebruik van Web 2.0 technologie ten behoeve van onder meer burgerparticipatie.

Enige tijd later spreekt de directeur van een regionale omroep op een seminar in het noorden van het land. Hij beschrijft internet als een derde outlet voor zijn journalistieke producten en wil user generated content gaan gebruiken voor het verzamelen van beeldmateriaal. De discussie die volgt over het gebruik van geschreven berichten door burgerjournalisten blijft nog uiterst vaag.

Natuurlijk heeft Keen een punt wanneer hij aangeeft dat wij niet klakkeloos moeten meegaan in de beloftes en verleidingen van het nieuwe web, maar we kunnen niet meer voorbijgaan aan het bestaan van deze nieuwe culturele 'atoombom'. Het wordt tijd om vanuit nieuwe kaders tot een zinvolle invulling te komen en een verschuiving in culturele paradigma's te laten plaatsvinden. Wie mag ik het woord geven? **IK**

Referenties

- <http://blip.tv/file/497941>
- <http://www.nvb-online.nl>
- <http://www.noordelijkinformatienetwerk.nl>
- <http://www.remcokouwenhoven.nl>
- Joris Luyendijk: Het zijn net mensen. Amsterdam, 2006.